

Jurisprudència o juris-imprudència

Dc, 9/09/2020 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Hi ha dues actituds que sovint es presenten com a contràries i incompatibles: la crítica i la humilitat. Alguns pensen que, si una persona és humil, no ha de ser crítica amb els altres, i que una persona crítica no és humil. Conclouen que la crítica personal i social van contra la humilitat i que la humilitat és incompatible amb la crítica. Tanmateix, ambdues actituds són necessàries, complementàries i s'enriqueixen mútuament.

La crítica personal i social neix de la capacitat de discerniment dels éssers humans, que, justament, és el que ens fa diferents dels vegetals i dels animals. La crítica ens ajuda a ser persones evolucionades i adultes, tot i que cal ser crítics amb seny i prudència. La humilitat és aquella virtut que ens fa tocar de peus a terra (= *humus*) i ens permet construir amb realisme i amb una llibertat alliberada de l'afany de protagonisme, poc respectuós amb els que tenen punts de vista diversos als nostres. La combinació de la crítica i de la humilitat afecta a tot: la salut personal i social, la confrontació ideològica, l'ambient cultural, el model econòmic. En definitiva, crítica i humilitat configuren la política, el respecte als drets humans, la justícia i la pau.

La clau de volta d'una integració positiva d'ambdues actituds és la prudència o imprudència personal i, també, la jurisprudència o la *juris-imprudència* política. Si observem el comportament d'una persona, ens adonem aviat de la seva prudència o imprudència. Tanmateix, quan observem el comportament dels qui tenen el poder econòmic, jurídic i polític, és més complicat fer un discerniment de qualitat de la jurisprudència o la *juris-imprudència*. La jurisprudència és la capacitat d'aplicar la llei, amb el seny lluminós del discerniment personal, de la raó filosòfica i de la contemplació teològica. En canvi, la *juris-imprudència* consisteix a interpretar la norma establerta exclusivament des de la ideologia personal del qui mana i sense atendre les raons dels qui pensen diferent. La situació s'agreuja encara més quan aquesta interpretació està lligada als interessos partidistes del

grup dominant dins la societat.

En els temps que vivim -complicats per la pandèmia mundial del Covid-19-- cal fer una revisió profunda de la nostra prudència o imprudència personal en el tracte amb els altres i, encara més, de la jurisprudència o *juris-imprudència* en la valoració de l'ordre econòmic, polític i jurídic establert. Altrament, les persones acabem tancades en un món petit asfixiant i la comunitat humana perd el seu horitzó dins del laberint de l'imperi del més fort. Tot plegat pot conduir a una vida personal i social irrespirable.

Aquesta és la qüestió: prudència o *imprudència*; jurisprudència o *juris-imprudència*.

Ramon Prat i Pons, Doctor en teologia